



Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quâ tractatur de Augustissimo Eucharistiæ Sacramento, ac Sacrificio
Missæ, ...

Bosco, Jean a

Lovanii, 1667

Concl. V. Potest aliquo modo offeri Sacrificium pro Beatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73377)

Beati, damnati, & inter illos medi existentes in Purgatorio. De Beatis erit

CONCLUSIO V.

Potest aliquo modo offerri Sacrificium pro Beatis.

66. Offerri Sacrificium pro Beatis, quatenus est gratiarum actio.

Probatur ex Tridentino

Quæris, quis sit ille modus? Respondeo, Sacrificium offerri potest pro Beatis, non quatenus est propitiatorum vel satisfactorum; sunt enim Beati expertes & omnino incapaces omnis culpæ & pœnæ; sed quatenus est gratiarum actio pro gloria ipsi à Deo concessâ.

Probatur ex Concilio Tridentino sess. 22. cap. 3. ibi: Et quamvis in honorem & memoriam Sanctorum nonnullas interdum Missas Ecclesia celebrare consueverit; non tamen illis Sacrificium offerri docet, sed Deo soli, qui illos coronavit; unde nec Sacerdos dicere solet, Offero tibi Sacrificium Petre, vel Paule, sed Deo de illorum victoriis gratias agens, eorum patrocinia implorat; ut ipsi pro nobis intercedere dignentur in calis, quorum memoriam facimus in terris.

67. Unde graphicè Divus Augustinus lib. 22. de Civit. Dei cap. 10. Nos (inquit) Martyribus nostris non templa sicut Dii, sed memorias sicut hominibus mortuis, quorum apud Deum vivunt Spiritus, fabricamus: nec ibi erigimus altaria, in quibus sacrificemus Martyribus, sed uni Deo, & Martyrum, & nostro Sacrificium immolamus: ad quod Sacrificium sicut homines Dei; qui mundum in eius confessione vicerunt; suo loco & ordine nominantur: non tamen à sacerdote, qui sacrificat, invocantur (scilicet ut auctores salutis) Deo quippe, non ipsis sacrificat, quamvis in memoria sacrificet eorum: quia Dei Sacerdos est, non illorum. Similiter loquuntur alii Sancti Patres.

68. Obiectio factura.

Ex quo profecto liquet impudens error Hæreticorum, causantium in hoc nos Idololatriæ genus committere.

Si dixeris, ille modus offerendi est improprius. Esto; equidem gratissimum Deo, & ipsis Sanctis: Sacrificium enim sanctum est & accommodatissimum ad agendum Deo gratias pro beneficiis ab illo acceptis, cumque Sancti per se nequeant illud offerre, summè exoptant, ut ab aliis pro ipsis offeratur, id est, loco ipsorum.

69. Alio etiam modo pro ipsis sacrificatur.

Quamquam & alio modo Sacrificium pro Sanctis possit offerri, scilicet quatenus est impetratorium ipsis gloriæ & honoris accidentalis, juxta illa verba Missæ in oblatione, quam facimus immediatè post lotionem manuum: Ut illis (omnibus Sanctis) proficiat ad honorem, nobis autem ad salutem. Additur: Et illi pro nobis intercedere dignentur in calis, quorum memoriam agimus in terris.

Hinc Concilium Tridentinum sess. 22. can. 5. Si quis dixerit imposturam esse Missas celebrare in honorem Sanctorum, & pro illorum intercessione apud Deum obtinendâ, sicut Ecclesia intendit, anathema sit.

Hanc doctrinam disertis verbis tradidit Innocentius III. in cap. Cùm Martir de Celeb. Missarum. Ubi requisitus, quare fuerit mutatum; quod in Secreta B. Leonis secundum antiquiores codices continetur; sic videlicet: Annue nobis Domine, ut anima famuli tui Leonis hæc proficiat oblatio; cùm in modernis Sacramentariis habeatur: Annue nobis quaesumus Domine, ut intercessione B. Leonis hæc nobis proficiat oblatio.

Respondet Pontifex: Quod cùm sacra Scripture dicat auctoritas; quod iniuriam facit Martyri, qui orat pro Martyre: idem est ratione consimilis de aliis Sanctis sentiendum; quæ orationibus nostris non indigent; pro eo quod cùm sint perfectè Beati, omnia eis ad vota succedunt. Sed nos potius orationibus eorum indigemus; quos (cùm miseri simus) undique mala nostra perturbant: unde quod in plerisque orationibus continetur: Profit vel proficiat huic Sancto vel illi talis oblatio ad gloriam & honorem, ita debet intelligi, ut ad hæc proficiat, quod magis ac magis à fidelibus glorificetur in terris.

Quod utique nostra est utilitas & commo-ditas, quamvis in Sanctorum gloriam redundet: sicut in Oratione Dominica petimus: Sanctificetur nomen tuum; adveniat regnum tuum; fiat voluntas tua sicut in celo & in terra: & possemus Sacrificium offerre ad hæc omnia impetranda, nec tamen propterea propriè dicemur orare, aut offerre Sacrificium pro Deo, sed pro nobis, ut glorificemus Deum.

Interim continuo attextit Innocentius: Licet plerique reputent non indignum, Sanctorum gloriam usque ad iudicium augmentari: & ideo Ecclesiam interim sanè posse augmentum glorificationis eorum operare. Glorificationis, inquam, intrinsicæ ipsis Sanctis, quæ consistit in illuminationibus & gaudiis accidentalibus.

Ex quo alicui videri posset, etiam propriè omnino pro Sanctis posse offerri Sacrificium, scilicet ad impetrandam ipsis illam intrinsicam accidentalem gloriam.

Dicendum est, inquit Suarez disput. 78. sect. 3. directè nos nunquam petere Sanctis hæc gloriam accidentalem, sed vel indirectè, quatenus ex nostris actibus redundare potest: nam hæc vicissitudo gloriæ accidentalis semper creditur oriri ex his, quæ in Ecclesia militante fiunt, ideoque solum usque ad diem iudicii esse duraturam: vel certè, si aliunde etiam offiri potest, habet in singulis Beatis suam certam legem, stabilem, & independentem ab orationibus nostris; & ideo ad nos non pertinet pro eis orare, quantum ad augmentum hujus gloriæ: propriè igitur loquendo hoc Sacrificium non offeritur pro Sanctis,

70. quem & tradidit Innocent. III. cap. Cùm Martir.

Glorificatio SS. in terris est nostra utilitas.

71. Sanctorum gloria usque ad iudicium augmentatur.

Hoc augmentum secundum Suarez indirectè petimus.

ctis, nisi in quantum aliquo modo offertur pro nobis, ex quorum actibus honor aliquis aut accidentalis gloria in Sanctis redundat.

72. quidni etiam dicitur potest peti?
Verumenimvero si Sancti ipsi directe orant pro gloria corporum suorum, ut videtur Suarez admittere lib. 1. de Oratione in communi cap. 11. n. 11. quidni etiam & nos possumus orare? An forte illa gloria habet in Beatis suam certam legem, stabilem & independentem ab orationibus nostris; dependentem autem ab orationibus propriis? Gratis asseritur illa differentia.

Præterea eodem libro cap. 14. nu. 6. considerat Suarius quamdam differentiam inter extrinsecam gloriam Dei ex una parte, & Sanctorum ex altera; quia, inquit, Deo ex gloria extrinseca nihil intrinsecum accrescit, neque utilitas aliqua, nec commoditas, aut voluptas, sed sola extrinseca denominatio. At vero Sanctis, etiam Christi humanitati, ex gloria seu claritate extrinseca, semper nascitur aliqua intrinseca perfectio, saltem actuale gaudium accidentale.

Unde fit ut tota utilitas vel commoditas illius extrinsecæ gloriæ Dei, sit propria illorum hominum vel Angelorum, qui ipsum glorificant, ac propterea quando petimus, ut glorificetur Deus, proprie dicimur orare propter Deum, quia illa petitio tendit in ipsum ut in finem, vel ad summum ut in obiectum illius gloriæ, non tamen dici potest cum proprietate nos orare pro Deo; quia proprie dicimur orare pro aliquo, quando per orationem illius commodum vel utilitatem querimus.

Respectu vero Sanctorum non habet absurditatem illa locutio; quia ex illa gloria aliquid commodi in illos redundat. Præsertim quia non tantum gloriam extrinsecam, sed etiam aliqua gaudia accidentalia per peculiare revelationes possumus illis postulare. Hæc Suarius. Ergo secundum ipsum proprie possumus orare pro Sanctis: ergo etiam proprie sacrificare.

Interim bene monet hanc locutionem non esse extendendam, nec facile apud vulgus promulgandam: nam nos indigemus suffragiis Sanctorum; illi vero non indigent nostris (ut superius audivimus ex Innocentio III. cap. Cum Marthe de Celebr. Missarum) nempe ad impetrandum eis liberationem à malis, vel alia bona, præter honorem & gloriam accidentalem.

73. Quod de Beatis, idem dicitur de pueris baptizatis ante usum rationis mortuis.
Atque hæc dicta sint de illis, quos certo scimus esse Beatos, inter quos computantur pueri baptizati defuncti ante usum rationis; unde non potest sine peccato huiusmodi pueris Missa applicari, nec est oratio posita ab Ecclesia pro illis dicenda; sed debet dici Missa in gratiarum actionem, & in honorem eorum, & fructus principalis Missæ applicandus est animabus Purgatorii in communi, vel alicui

in particulari, aut certè fidelibus vivis, alioquin thesauro Ecclesiæ adijungitur.

Ratio est manifesta; quia vel verè baptizati sunt, & sic nemo Catholicè potest dubitare de eorum beatitudine, tamen propter aliquam incertitudinem Baptismi, & alias rationes publicè non conantur tamquam Sancti: vel Baptismus fuit invalidus, defectu fortè intentionis Ministri, aut debita materiæ vel formæ, & tunc eadem istorum puerorum est ratio, quæ damnatorum, de quibus nunc disputo, & dico:

CONCLUSIO VI.

Sacrificium nullo modo potest offerri pro Damnatis. Ritè offertur pro animabus in Purgatorio existentibus.

74. Probatum est in illo casu, quod effectus bonorum operum, qui sunt in me: vermis eorum non morietur, & ignis eorum non exstinguetur. Matth. 23. v. 41. Tunc dicit & his, qui à sinistris erunt: discite à me maledicti in ignem æternum, qui parati estis Diabolo & Angelis eius. Omitto innumeras alias Scripturas, quæ concorditer docent supplicium omnium damnatorum fore perpetuum.
Ad quid enim offerretur pro damnatis, cum in inferno nulla sit redemptio, nulla satisfactio, nulla propitiatio? Et egrediente eodem (inquit Dominus Ihsaia ultimo versu ultimo) & videbunt cadavera virorum, qui prævaricati sunt in me: in me: vermis eorum non morietur, & ignis eorum non exstinguetur. Matth. 23. v. 41. Tunc dicit & his, qui à sinistris erunt: discite à me maledicti in ignem æternum, qui parati estis Diabolo & Angelis eius. Omitto innumeras alias Scripturas, quæ concorditer docent supplicium omnium damnatorum fore perpetuum.

75. Constitutum est in Concilio Lateranense, ut referatur in cap. Firmius de summa Trinitate his verbis. Ascendit Christus pariter in utroque (animâ, & corpore) re-natus in sine facili, iudicaturus vivos & mortuos, & reddaturus singulis secundum opera sua, tam reprobis, quam electis, qui omnes cum suis propriis resurgens corporibus, quæ nunc gestant, ut resurgant secundum opera sua, sive bona fuerint sive mala: illi cum Diabolo pœnam perpetuam, & ipsi cum Christo gloriam sempiternam.
Quam proinde veritatem definivit Concilium Lateranense, ut referatur in cap. Firmius de summa Trinitate his verbis. Ascendit Christus pariter in utroque (animâ, & corpore) re-natus in sine facili, iudicaturus vivos & mortuos, & reddaturus singulis secundum opera sua, tam reprobis, quam electis, qui omnes cum suis propriis resurgens corporibus, quæ nunc gestant, ut resurgant secundum opera sua, sive bona fuerint sive mala: illi cum Diabolo pœnam perpetuam, & ipsi cum Christo gloriam sempiternam.

76. Constitutum est in Concilio Tridentino, ut referatur in cap. 6. de reatu. Si quis post acceptam iustificatiõis gratiam, aulibet peccatori penitenti ita culpam remitti & reatum æternæ pœnæ deleri dixerit, ut nullus remaneat reatus pœnæ temporalis &c. anathema sit.
Eamque supponit Concilium Tridentinum sess. 6. cap. 14. dum ait; pœnam æternam mortali debitam remitti in justificatione ibi: Non quidem pro pœna æterna, quæ vel Sacramento, vel Sacramento voto una cum culpa remittitur. Ibidem can. 30. Si quis post acceptam iustificatiõis gratiam, aulibet peccatori penitenti ita culpam remitti & reatum æternæ pœnæ deleri dixerit, ut nullus remaneat reatus pœnæ temporalis &c. anathema sit.

77. Constitutum est in Concilio Tridentino, ut referatur in cap. 43. de reatu. Sunt & alia Origini dogmata, quæ Catholica Ecclesia omninò non recepit, in quibus nec ipsum falsò arguit, nec potest ab eius defensoribus excusari, maxime de purgatione & liberatione.
Contrarium errorem docuit Origines, ut testatur Divus Augustinus lib. de Hæresibus cap. 43. dicens: Sunt & alia Origini dogmata, quæ Catholica Ecclesia omninò non recepit, in quibus nec ipsum falsò arguit, nec potest ab eius defensoribus excusari, maxime de purgatione & liberatione.